

Nora Roberts

Dansen op lucht

Proloog

SALEM VILLAGE, MASSACHUSETTS

22 JUNI 1692

En uur voor het opkomen van de maan ontmoetten ze elkaar in het geheim in de donkergroene schaduwen diep in de bossen. Over enkele ogenblikken zou de langste dag overgaan in de kortste nacht van de zonnewende.

Deze sabbat van Litha zou niet worden gevierd en er zou geen ritueel dankgebed plaatsvinden voor licht en warmte. Deze midzomer was er een van onwetendheid en van dood.

De drie die bij elkaar kwamen, deden dat uit angst.

‘Hebben we alles wat we nodig hebben?’ Degene die bekendstond als Lucht trok haar kap dicht om haar hoofd zodat geen enkele blonde haarlok in het licht van de stervende dag kon worden gezien.

‘Zoals wij willen, zo zal het zijn.’ Aarde legde haar pakje op de grond. Het deel van haar dat wilde huilen en schreeuwen van woede om wat moest gebeuren, om wat hen te wachten stond, was diep weggestopt. Ze hield het hoofd gebogen waardoor het dikke bruine haar vrij naar voren viel.

‘Hebben we geen andere keus?’ Lucht raakte met haar hand Aardes schouder aan, en beiden keken ze naar de derde persoon.

Ze was slank en stond kaarsrecht. Er lag spijt in haar ogen, maar daarachter lag onwrikbare vastbeslotenheid. Zij was Vuur, en ze wierp met een uitdagend gebaar haar kap naar achteren. Golven van rode krullen stroomden eruit.

‘Door onze manier van doen is er geen andere. Ze zullen ons als dieven en bandieten opjagen en ons vermoorden, op dezelfde wijze waarop ze al

een arme onschuldige hebben vermoord.’

‘Bridget Bishop was geen heks,’ zei Aarde verbitterd terwijl ze overeind kwam.

‘Nee, en dat heeft ze het hooggerechtshof ook gezegd. Ze heeft het gezworen. Toch hebben ze haar opgehangen. Ze hebben haar vermoord vanwege de leugens van een paar jonge meisjes en het geraaskal van de fanaten die zwavel ruiken in ieder vleugje lucht.’

‘Maar er zijn petitie overhandigd.’ Lucht vlocht haar vingers in elkaar als een vrouw die wilde bidden. Of smeken. ‘Niet iedereen ondersteunt het hof of deze verschrikkelijke achtervolging.’

‘Het zijn er te weinig,’ murmelde Aarde. ‘En het kwam veel te laat.’

‘Het zal niet met deze ene dode eindigen. Ik heb het gezien.’ Vuur sloot haar ogen en zag opnieuw de verschikkingen die in het verschiep lagen. ‘Onze bescherming kan de jacht niet ontlopen. Ze zullen ons vinden, en ze zullen ons uitroeien.’

‘We hebben niets gedaan.’ Lucht liet haar handen langs haar zijde vallen. ‘We hebben geen kwaad gedaan.’

‘Wat voor kwaad heeft Bridget Bishop gedaan?’ wierp Vuur haar voor de voeten. ‘Wat voor kwaad hebben de anderen het volk van Salem gedaan die ook zijn beschuldigd en op hun rechtszaak wachten? Sarah Osborne is in een gevangenis in Boston gestorven. Voor welke misdaad?’

Ze werd door een vurige, intense woede verteerd die ze meedogenloos van zich afwierp. Zelfs nu weigerde ze zich door de macht van woede en haat te laten besmeuren.

‘Deze puriteinen zijn met bloed besmeurd,’ ging ze door. ‘Die *pioniers*. Het zijn fanaten, en ze zullen een golf van dood veroorzaken voordat het gezonde verstand terugkeert.’

‘Konden we maar helpen.’

‘We kunnen het niet tegenhouden, zuster.’

‘Nee,’ zei Vuur met een knikje naar Aarde. ‘Het enige dat we kunnen doen is overleven. Daarom verlaten we dit oord waar we ons thuis hebben gevoeld, en het leven dat we hier hebben geleid. Maar we gaan een nieuwe thuishaven scheppen.’

Zachtjes nam ze het gezicht van Lucht in haar handen. ‘Treur niet om wat nooit kan zijn, maar wees blij om wat wel kan zijn. Wij zijn de Drie, en we zullen hier niet bedwongen worden.’

‘We zullen eenzaam zijn.’

‘We zullen samen zijn.’

En in die laatste flikkeringen van de dag trokken ze hun kring – een bij

twee bij drie. Vuur trok een kring op de aarde, en de wind hief de vlammen.

Binnen de magische kring vormden ze hand in hand een tweede kring.

Lucht had zich erbij neergelegd en hief haar gezicht naar de hemel. 'Zoals de nacht de dag neemt, zo offeren wij dit licht. Wij zijn trouw aan onze levenswijze en staan voor het recht. Hier is de waarheid uitgevoerd, in een cirkel van één.'

Aarde verhief uitdagend haar stem. 'Dit uur is ons laatste uur op deze grond. Heden, toekomst, en verleden, we zullen niet worden gevonden. Kracht, geen berouw, een cirkel van twee.'

'We hebben onze krachten aangeboden zonder iemand schade te doen, maar de jacht op ons bloed is al begonnen. We zullen ver hiervandaan een thuishaven voor ons scheppen.' Vuur hief de ineengeslagen handen hoog op. 'Weg van de dood, weg van de angst. De macht leeft vrij in een cirkel van drie.'

De wind kwam in vlagen, de aarde beefde. En het magische vuur doorboorde de nacht. Drie stemmen verhieven zich eenstemmig.

'Laat dit land zich losscheuren van de haat. Laat het zich boven de angst, de dood en de verachting uitheffen. Splijt de rotsen, splijt de bomen, splijt de heuvelen en de rivier. Draag ons weg op een midzomerse manestraal, voorbij de klippen, voorbij de kust, en laat dit land voor eeuwig afgescheiden zijn. We nemen ons eiland mee naar de zee. Zoals ik wil, zo zal het zijn.'

En in het woud klonk een enorm geruis, een kolkende, woeste wind, een wild opspringend vuur. En terwijl degenen die joegen op wat ze nooit hadden begrepen in hun rechtschapen bedden sliepen, steeg een eiland omhoog in de lucht en draaide in krankzinnige bochten naar de zee.

Daar nestelde het zich veilig en sereen op de stille golven. En zoog in die kortste nacht zijn eerste levensteug in.

1

HET EILAND DE DRIE ZUSTERS

JUNI 2001

Ze keek strak voor zich uit naar de groene, bulterige klomp land in de verte die zijn geheimen steeds meer prijs gaf. De vuurtoren... natuurlijk. Een eilandje voor de kust van New England kon niet zonder die robuust opstijgende piek. En deze stond puur en verblindend wit boven op een woest stuk rots. Zoals het hoorde, dacht Nell.

Er stond een stenen huis naast, nevelgrijs in het schelle zomerse licht, met puntige daken en gevelspitsen en iets wat naar ze hoopte een uitkijkplatform was dat rondom de bovenste verdieping liep.

Ze had schilderijen van de Vuurtoren van de Zusters gezien, en van het huis dat er zo stoer en stevig naast stond. Ze had het in een winkeltje op het vasteland ontdekt, en het had haar impulsief naar de autoveerpont gedreven.

Ze had zes maanden lang impulsen en instincten gevolgd, na de twee maanden waarin haar nauwgezette en moeizaam uitgewerkte plan haar de vrijheid had bezorgd.

Iedere seconde van die twee maanden waren pure doodsangst geweest. Maar geleidelijk aan was de doodsangst afgenomen tot gewone angst, een ander soort angst, de niet-aflatende angst dat ze weer zou kwijtraken wat ze eindelijk had teruggevonden.

Ze was gestorven om weer te kunnen leven.

Maar nu was ze het beu om nog langer op de vlucht te zijn, zich te verbergen, onder te duiken in drukke steden. Ze wilde een eigen huis. Had ze dat niet altijd al gewild? Een eigen huis, wortels, familie, vrienden. Iets vertrouwds dat nooit te scherp over haar zou oordelen.

Misschien zou ze iets ervan daarginds kunnen vinden, op dat nietige,

door de zee omarmde stukje land. Ze kon beslist niet verder van Los Angeles verwijderd zijn dan op dit mooie eilandje – behalve dan wanneer ze het land zou verlaten.

Als ze op het eiland geen werk kon vinden, kon ze er nog altijd een paar dagen doorbrengen. Een soort vakantie van de vlucht, besloot ze. Ze zou van de rotsige stranden genieten, van het dorpje, ze zou de klippen beklimmen en door het dichte stuk bos dwalen.

Ze had geleerd elk moment dankbaar te zijn voor iedere minuut van haar leven, en het te koesteren. Dat was iets dat ze nooit meer zou verliezen.

Verrukt van de verspreid liggende gepotdekselde cottages achter de kale leunde ze over de reling van de veerpont en liet de wind door haar haar waaien. Het had de natuurlijke, zongebleeke blonde kleur weer terug. Toen ze was weggevlucht, had ze opgewekt de lange dikke krullen afgeknipt en het jongenskopje donkerbruin geverfd. Gedurende de afgelopen maanden had ze het van tijd tot tijd in een andere kleur geverfd – knalrood, gitzwart, lichtbruin. Ze droeg het nog steeds behoorlijk kort en steil.

Het betekende toch wel iets dat ze eindelijk in staat was het er maar bij te laten. Het wees erop dat ze weer een beetje zichzelf was geworden, dacht ze.

Evan had het graag lang gezien, in losse, dikke krullen. Soms had hij het gebruikt om haar dwars over de vloer en de trap af te trekken. Alsof het kettingen waren.

Nee, ze zou het nooit meer lang laten groeien.

Ze werd door een huivering bevangen en ze keek snel over haar schouder om haar blik over de auto's en de mensen te laten gaan. Haar mond werd kurkdroog en haar keel begon te branden toen ze naar een lange, slanke man met gouden haren zocht, en met ogen zo kleurloos en hard als glas.

Hij was er natuurlijk niet. Hij was drieduizend mijl ver weg. Wat hem betrof was ze dood. Had hij haar niet honderd keer gezegd dat ze alleen aan hem zou kunnen ontsnappen door dood te gaan?

Helen Remington was doodgegaan zodat Nell Channing kon leven.

Woedend op zichzelf dat ze weer naar het verleden was teruggekeerd, ook al was het maar even en alleen in gedachten, probeerde Nell zich tot rust te brengen. Ze ademde langzaam in en uit. Zoute lucht, zout water. Vrijheid.

Terwijl haar schouders zich weer wat ontspanden, speelde er een aarze-

lend lachje om haar mond. Ze bleef aan de reling staan, een kleine vrouw met kort, zonnig haar dat vrolijk om een sierlijk gemodelleerd gezichtje danste. Haar mond, zacht en zonder lippenstift, krulde zich en bracht heel even kuiltjes in haar wangen. Van blijdschap begon haar huid rozig te gloeien.

Ze droeg geen make-up. Ook dat was een opzettelijke daad. Een deel van haar verborg zich nog steeds, voelde zich nog steeds opgejaagd, en ze deed haar uiterste best om zo onopvallend mogelijk te blijven.

Ooit had men haar een schoonheid genoemd, en had ze zich dienovereenkomstig verzorgd. Ze had zich gekleed zoals haar werd opgedragen. Ze had glad vallende, sexy, geraffineerde kleren gedragen, uitgekozen door een man die beweerde boven alles van haar te houden. Ze had het gevoel van zijde op haar huid gekend, hoe het was om achteloos diamanten om haar hals te bevestigen. Helen Remington had alle privileges van grote rijkdom gekend.

En drie jaar lang had ze een angstig en ellendig leven geleid.

Nell droeg een eenvoudige katoenen blouse op een verschoten spijkerbroek. Haar voeten voelden lekker aan in goedkope witte gympen. Haar enige sieraad was een antiek medaillon dat van haar moeder was geweest.

Sommige dingen waren te kostbaar om achter te laten.

Toen de veerpont langzaam op de kade afvoer, liep ze terug naar haar auto. Ze zou met één enkel koffertje met al haar bezittingen, een roestige tweedehandse Buick, en 208 dollar in contanten op de Drie Zusters arriveren.

En ze voelde zich zielsgelukkig.

Niets, dacht ze terwijl ze haar auto bij de kade parkeerde en te voet verderging, kon verder verwijderd zijn van de pretpaleizen en de glitter en glamour van Beverly Hills. En niets, besefte ze, had haar ooit zo aangesproken als dit dorpje dat aan een ansichtkaart deed denken. Huizen en winkels zagen er keurig en goedverzorgd uit, de verf verbleekt door het zoute water en de zon. De straatjes met de kinderkopjes die tegen het heuvelachtige terrein opklommen of naar de kade afdaalden waren kronkelig en brandschoon.

De tuinen zagen eruit alsof ze met veel liefde werden onderhouden, alsof onkruid hier verboden was. Achter de lattenhekken blaften honden, en kinderen reden op knalrode en staalblauwe fietsjes rond.

Op de kaden zelf was het een en al bedrijvigheid. Boten en netten en mannen met verweerde gezichten en met hoge rubberlaarzen aan. Ze kon de vis en het zweet ruiken.

Ze liep vanaf de kade de heuvel op en draaide zich om naar wat er achter haar lag. Van hieruit kon ze de toerboden door de baai zien ploegen, en het sikkelvormige stukje zandstrand waar mensen languit op badlakens lagen of in de stevige branding op en neer deinden. Een rood trammetje met RONDRIT DRIE ZUSTERS in witte letters erop liep snel vol met dagjesmensen, beladen met camera's.

Dit eiland zou wel op de visserij en het toerisme drijven. Maar dat was de economische kant. Het had de zee, de stormen, en de tijd getrotseerd. Het had standgehouden en in zijn eigen tempo weten te gedijen. Daar was moed voor nodig, dacht ze.

Het had haar veel te veel tijd gekost om zelf die moed op te brengen.

High Street liep dwars door de heuvels, met links en rechts winkels en restaurants en zaken die naar ze aannam met het eiland te maken hadden. Als eerste zou ze naar een restaurant moeten gaan, bedacht ze. Misschien zou ze er een baantje als serveerster kunnen krijgen, of als kok voor de kleine kaart, in ieder geval voor het zomerseizoen. Als ze werk vond, kon ze op jacht gaan naar een kamer.

Dan kon ze blijven.

En over een paar maanden zou iedereen haar kennen. Ze zouden naar haar zwaaien als ze langs kwam lopen, of haar bij de naam roepen. Ze was het zo moe om een onbekende te zijn, om niemand te hebben met wie ze kon praten. En dat niemand zich iets van haar aantrok.

Ze bleef staan om het hotel wat beter te bekijken. In tegenstelling tot de overige gebouwen was het van steen in plaats van hout. De drie verdiepingen, met versierde dakspanten, ijzeren balkons en spitse daken, zagen er ontegenzeggelijk romantisch uit. De naam paste erbij, vond ze. De Betoverde Herberg.

Ze durfde te wedden dat ze hier werk zou kunnen vinden. Als serveerster in de eetzaal, of bij de huishoudelijke staf. Een baantje was haar eerste prioriteit.

Maar ze kon er niet toe komen naar binnen te gaan en erom te vragen. Ze wilde nog wat tijd, een beetje tijd voordat ze tot de praktische kant van de zaak overging.

Wispelturig, zou Evan hebben gezegd. Je bent veel te wispelturig en dommer dan goed voor je is, Helen. Je mag de Here danken dat je mij hebt om voor je te zorgen.

Omdat zijn stem veel te duidelijk in haar oren klonk, omdat de woorden aan het zelfvertrouwen knaagden dat ze langzaam weer had opgebouwd, wendde ze zich doelbewust af en liep de andere kant uit.

Ze zou verdorie een baantje zoeken als ze er klaar voor was, maar nu wilde ze rondslechteren, de toerist uithangen, op verkenning gaan. Wanneer ze High Street door was geslenterd zou ze weer naar de auto gaan en het hele eiland rondrijden. Ze zou niet eens bij het vvv-kantoor stoppen om een kaart te halen.

Ze zou haar neus volgen, dus hees ze haar rugzak op de rug en stak de straat over. Ze passeerde galerieën en souvenirwinkels en bleef voor de etalages hangen. Ze genoot van de mooie dingen die doelloos waren uitgesteld. Wanneer ze zich ergens had gevestigd zou ze op een dag weer een huis inrichten zoals zij het wilde, vol rommel en kleur en leuke dingen.

Ze zag een ijssalon en moest lachen. Binnen stonden ronde glazen tafeltjes en witte ijzeren stoeltjes. Aan een van de tafeltjes zat een gezinnetje van vier te lachen terwijl ze de slagroom en de gekleurde hagelslag oplepelden. En jongen met een witte muts en schort stond achter de toonbank, en een meisje in een slordig afgeknipte spijkerbroek stond met hem te flirten terwijl ze de soorten ijs bekeek.

Nell sloeg het beeld in haar hoofd op en liep verder.

Bij het zien van de boekwinkel bleef ze zuchtend staan. Haar huis zou ook vol met boeken staan, maar geen zeldzame eerste edities die niet bedoeld waren om te worden opengeslagen en te lezen. Ze zou oude, beduidelme boeken hebben, en glanzende nieuwe pockets met allerlei verhalen. In feite was dat iets waarmee ze nu meteen kon beginnen. Een pocketje zou niet veel extra gewicht aan haar rugzak toevoegen als toch bleek dat ze verder zou moeten reizen.

Haar blik ging van de uitstalling in de etalage naar de gotische letters die dwars over de ruit liepen. Café Boek. Nou, dat kon niet beter. Ze zou alle stapels doorlopen, iets leuks te lezen vinden, en het bij een kop koffie inkijken.

Ze liep naar binnen waar het naar bloemen en kruiden rook, en ze hoorde fluiten en harpen spelen. Het hotel was niet het enige dat magie uitstraalde, dacht Nell op het moment dat ze over de drempel stapte.

Op diepblauwe planken stonden boeken in een orgie van kleuren en vormen. Boven haar hoofd brandden piepkleine lichtjes als sterretjes aan het plafond. De kassa stond op een oude eikenhouten commode waarin feeën en halvemanen diep waren uitgesneden.

Erachter zat een vrouw met zwart piekhaar op een hoge kruk wat verveeld in een boek te bladeren. Ze keek op en zette haar zilverkleurige bril recht op haar neus.

‘Môgge. Kan ik u helpen?’

‘Ik wil alleen even rondkijken.’

‘Ga je gang. Laat me maar weten als ik kan helpen.’

De verkoopster keerde weer terug naar haar boek en Nell begon rond te dwalen. Aan de overkant van het vertrek stonden twee grote, gemakkelijke stoelen tegenover een open haard. Op de tafel ertussen stond een lamp met een voet in de vorm van een vrouw in een lang gewaad die de armen hoog had geheven. Op andere planken zag ze sieraden, beeldjes van gekleurd gesteente, kristallen eieren en draken. Ze kuierde verder langs boeken aan de ene kant en rijen kaarsen aan de andere.

Achterin liep een wenteltrap naar de etage erboven. Ze liep naar boven en vond nog meer boeken en sieraden, en het café.

Een stuk of zes tafeltjes van glanzend hout waren bij het raam geplaatst. Langs de kant stonden een glazen uitstalkast en een toonbank met een indrukwekkende hoeveelheid gebak, sandwiches en een pan met de soep van de dag. De prijzen waren aan de hoge kant maar niet onredelijk. Nell overwoog om soep en een kop koffie te nemen.

Ze liep naar de toonbank en hoorde stemmen door een openstaande deur achter de toonbank komen.

‘Dit is belachelijk, Jane. Volslagen onverantwoordelijk.’

‘Niet waar. Het is Tims grote kans, en op die manier komen we tenminste van dit verrekte eiland af. We laten die kans niet lopen.’

‘De kans op een auditie voor een toneelstuk dat misschien wel of misschien ook niet in een van de zijstraten van Broadway wordt opgevoerd, kun je beslist geen grote kans noemen. Jullie hebben daar geen van beiden een baan. Jullie zullen geen...’

‘We gaan, Mia. Ik heb je gezegd dat ik tot twaalf uur vandaag zou werken, en dat heb ik gedaan.’

‘Je hebt me dat nog geen vierentwintig uur geleden verteld.’

Er klonk ongeduld in de stem door – een lage, mooie stem. Nell wilde ondanks zichzelf blijven luisteren en kwam wat dichterbij.

‘En hoe moet ik verdikkeme het café runnen zonder iemand die kookt?’

‘Alles draait alleen om jou, hè? Je bent niet eens in staat om ons succes te wensen.’

‘Ik zal wensen dat jullie een wonder beleven, Jane, want dat zullen jullie nodig hebben. Nee, wacht nou – loop nou niet kwaad weg.’

Nell zag in de deuropening wat bewegen en deed een stapje opzij. Maar niet zover dat ze niets meer kon horen.

‘Pas goed op jezelf. Veel geluk. O verdorie, mijn zegen heb je, Jane.’

‘Oké.’ Er klonk wat luidruchtig gesnuif. ‘Het spijt me, eerlijk. Het spijt me dat ik je zomaar in de steek laat. Maar Tim moet dit gewoon doen, en ik moet er voor hem zijn. Dus... Ik zal je missen, Mia. Ik zal je schrijven.’

Nell wist achter wat planken weg te duiken toen een huilend meisje rennend van achteren kwam en de trap afholde.

‘Nou, mooie boel is dat.’

Nell gluurde om een hoekje en begon uit bewondering automatisch met haar ogen te knippen.

De vrouw die in de deuropening stond was een visioen. Nell kon er geen ander woord voor bedenken. Haar dikke bos haar had de kleur van herfstbladeren, roodgoud, die over de schouders van een lange blauwe jurk tuimelden. De mouwen waren kort genoeg dat ze de fonkelende, zilveren armbanden om haar polsen vrij spel gaven. Ze had rookgrijze ogen die op dit moment vuur spuwden en het hele, smetteloze gezicht domineerden. Ze had geprononceerde jukbeenderen, en een volle, brede mond die knalrood was geverfd. En een huid als... Nell had wel eerder gehoord dat een huid met albast werd vergeleken, maar dit was de eerste keer dat ze het met eigen ogen zag.

Ze was lang, zo slank als een den, en volmaakt.

Nell wierp een blik op de cafétafeltjes om te kijken of de klanten die er al zaten net zo verbijsterd waren als zijzelf. Maar niemand scheen de vrouw op te merken, of de woede die als kokend water om haar heen borrelde.

Ze kwam een beetje naar voren om haar wat beter te kunnen bekijken, en meteen verplaatste de blik uit die grijze ogen zich en nagelden haar vast.

‘Hallo. Kan ik je helpen?’

‘Ik was... ik dacht... ik wilde graag een kopje cappuccino en een kom soep bestellen. Alstublieft.’

Er verscheen heel even een geërgerde blik in Mia’s ogen waardoor Nell bijna weer achter de planken wegdook. ‘Die soep kan ik wel aan. Vandaag hebben we kreeftensoep. Maar ik ben bang dat het koffiezetapparaat mijn pet te boven gaat.’

Nell keek naar het prachtige rood- en geelkoperen apparaat en er begon iets te kriebelen. ‘Ik zou het zelf wel kunnen zetten.’

‘Weet je dan hoe zo’n ding werkt?’

‘Om eerlijk te zijn wel, ja.’